

EPÍLEG DE NADAL

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Arribem al final del temps de Nadal. La festa d'avui ens parla de Déu, de Jesús i de nosaltres.

«Per l'amor entranyable del nostre Déu, ens visitarà un sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort i guiar els nostres passos per camins de pau».

El Déu de Betlem, petitesa i precarietat feta carn en un infant és la metàfora del poder diví. Aquesta és la llum que brilla en la fosca de l'abús de poder i de la mentida; aquesta és la llibertat dels empresonats injustament, aquesta és la veu dels oprimits de tots els temps.

L'infant de Betlem, home adult avui comparteix amb nosaltres l'experiència del Jordà, el que percebé de part de Déu: «tu ets el meu Fill, la meva complaença, el meu descans, **allà on trobo un lloc per poder-me donar i manifestar-me sense mesura**».

En un món tant convuls com el nostre, on el poder sempre s'imposa per la força, usant tots els mecanismes i recursos possibles i fins els inimaginables, Jesús encarnació de Déu «no crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers». No sols no destrueix, sinó que protegeix «la flama del ble que vacil·la». Des de la no-violència opta pels qui «han quedat cecs, els encadenats a les presons, els qui viuen a la fosca del calabós...».

El missatge d'avui ens parla d'una manera d'estar en el món, no d'un codi ètic o moral, no d'un manual de conducta; el missatge d'avui ens revela la realitat fonda de la vida. Som éssers posseïts, el profeta Isaïes posa en boca de Déu aquestes paraules «he pres possessió», estem posseïts de Déu. És el Déu «bondadós que ens pren per la mà i ens configura».

Si ens atrevim a mirar més enllà del que els nostres ulls veuen, si ens atrevim a creure que el «Regne és una categoria integral de filiació i fraternitat», avançant decididament cap a la igualtat de tots els éssers humans, «perquè Déu no fa diferències a favor d'uns o altres», la pau inundarà els nostres cors. És la pau de Déu «que sobrepassa tot el que podem entendre i que guardarà en els nostres cors i pensaments en Jesucrist».

Per a Jesús, posar-se a la cua amb els pecadors per ser batejat en el Jordà li va suposar «despertar a la realitat del que havia estat des de sempre i així revelar als humans el que també som des de sempre»: espai d'estada i de manifestació de Déu.

Aquest és l'epíleg, la conclusió de Jesús i la nostra.